

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1

Titlul proiectului de act normativ

Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Secțiunea a 2-a

Motivul emiterii actului normativ

1. Descrierea situației actuale

I. Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală a intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014. Ulterior acestei date, Curtea Constituțională a admis mai multe excepții de neconstituționalitate invocate în legătură cu texte din Codul de procedură penală.

Unele dintre textele din Codul de procedură penală în legătură cu care au fost pronunțate decizii ale Curții Constituționale prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate au fost puse în acord cu textele Constituției, așa cum au fost acestea interpretate în jurisprudența instanței de contencios constituțional, prin intervenții legislative sub forma unor legi sau a unor ordonanțe de urgență.

La momentul inițierii prezentei ordonanțe de urgență un număr semnificativ de decizii ale Curții Constituționale prin care au fost admise excepții de neconstituționalitate a unor texte din Codul de procedură penală nu au fost urmate de intervenții legislative. Această situație determină dificultăți majore în activitatea organelor judiciare.

Astfel, peste 20 de decizii ale Curții Constituționale a României au impact semnificativ asupra Codului de procedură penală, ele impunând intervenții asupra unor instituții importante precum:

a. *Participarea procurorului sau a unor părți în procesul penal la unele etape procedurale:* decizia Curții Constituționale nr. 76/2015 prin care s-a constatat că soluția legislativă de excludere a procurorului de la dezbaterile contradictorii a probelor cuprinsă în art. 374 alin. (7) teza a doua din CPP este neconstituțională, decizia Curții Constituționale nr. 166/2015 prin care s-au declarat neconstituționale prevederile art. 549¹ potrivit cărora judecătorul de

cameră preliminară se pronunță "în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)", respectiv instanța ierarhic superioară ori completul competent se pronunță "fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2), decizia Curții Constituționale nr.423/2015 prin care s-a constatat, cu privire la art. 488⁴ alin. (5) CPP că soluția legislativă potrivit căreia contestația privind durata procesului penal se soluționează "fără participarea părților și a procurorului" este neconstituțională, decizia Curții Constituționale nr.542/2015 cu privire la art.431 alin.(1) CPP prin care s-a constatat că admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează de către instanță "fără citarea părților" este neconstituțională, decizia Curții Constituționale nr. 496/2015 prin care, cu referire la art. 335 alin. (4), s-a constatat că soluția legislativă, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară hotărăște "fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului" este neconstituțională.

b. Procedura soluționării plângerii împotriva soluțiilor procurorului: decizia Curții Constituționale nr. 599/2014 prin care s-a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii "fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților" este neconstituțională, decizia Curții Constituționale nr. 663/ 2014 prin care s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 341 alin. (10) CPP potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță "fără participarea procurorului și a inculpatului" este neconstituțională, decizia Curții Constituționale nr.733/2015 prin care s-a constatat că dispozițiile art.341 alin.(6) lit.c) și, prin extindere, ale art.341 alin.(7) pct.2 lit.d) din CPP sunt neconstituționale prin împiedicarea accesului la justiție în cazul soluțiilor de renunțare la urmărirea penală.

c. Procedura acordului de recunoaștere a vinovăției: decizia Curții Constituționale nr.235/2015 prin care s-a constatat că dispozițiile art. 488 CPP, precum și soluția legislativă cuprinsă în art. 484 alin. (2) CPP, care exclude persoana vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente de la audierea în fața instanței de fond, sunt neconstituționale.

d. Necesitatea reglementării unor căi de atac: decizia Curții Constituționale nr.24/2016 prin care s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art.250 alin.(6) CPP care nu permite și contestarea luării măsurii asigurătorii de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, este neconstituțională.

e. Necesitatea redactării unor texte clare și previzibile – decizia Curții Constituționale nr.126/2016 prin care s-a constatat că soluția

legislativă cuprinsă în art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care nu limitează cazul de revizuire la cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, este neconstituțională;

f. *Clarificarea unor competențe*: decizia Curții Constituționale nr.552/2015 prin care s-a constatat că judecătorul de cameră preliminară care verifică legalitatea soluției de netrimitere în judecată nu poate exercita funcția de judecată. Judecătorul care dispune începerea judecării, în baza art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, este incompatibil să exercite și funcția de judecată.

g. *Renunțarea la urmărirea penală*: decizia Curții Constituționale nr.23/2016 prin care s-a constatat că renunțarea la urmărirea penală de către procuror, fără ca aceasta să fie supusă controlului și încuviințării instanței de judecată, echivalează cu exercitarea de către acesta a unor atribuții ce aparțin sferei competențelor instanțelor judecătorești, reglementată la art. 126 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Pentru acest motiv, Curtea constată că renunțarea de către procuror la urmărirea penală, în condițiile reglementate la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, contravin legii fundamentale

II. Art. 318 din Codul de procedură penală reglementează, corelativ introducerii principiului oportunității exercitării acțiunii penale (art. 7 alin.(2) din Codul de procedură penală), instituția renunțării la urmărirea penală, care se poate dispune în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani.

Această instituție și-a dovedit utilitatea în practică, contribuind la degrevarea instanțelor de judecată de un număr însemnat de dosare pentru care procurorii au apreciat că nu există interes public în urmărirea penală a respectivelor fapte.

Astfel, dispozițiile de renunțare la urmărirea penală au fost aplicate în cursul anului 2015 față de un număr de 49479 de suspecți și inculpați, iar în cursul anului 2014 față de un număr de 49135 suspecți sau inculpați.

Prin Decizia Curții Constituționale nr.23/2016, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr.240 din 31 martie 2016, a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură penală.

După publicarea în Monitorul Oficial Partea I nr. 240 din 31 martie 2016 a Deciziei nr. 23/2016, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 din Codul de

procedură penală, potrivit dispozițiilor art.31 alin. (3) din Legea nr.47 din 1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, prevederile declarate neconstituționale vor fi suspendate pentru o perioadă de 45 de zile, interval în care Parlamentului sau Guvernului, după caz, le revine sarcina de a pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției, în caz contrar prevederile își încetează efectele.

Împlinirea termenului de 45 de zile fără o intervenție legislativă care să pună de acord dispozițiile art. 318 CPP cu Constituția și deci încetarea efectelor acestor dispoziții legale ar avea un impact semnificativ asupra activității organelor judiciare, având în vedere faptul că procurorul ar trebui, în toate cazurile în care, anterior acestei date, se putea dispune renunțarea la urmărirea penală, să dispună începerea urmăririi penale *in rem*, iar dacă autorul faptei este cunoscut, *in personam*, urmând ca acesta, la terminarea urmăririi penale, să dispună una dintre soluțiile prevăzute de art. 327 din Codul de procedură penală.

III. România, în calitate de stat membru al Uniunii Europene, are obligația de a transpune în legislația națională prevederile directivelor adoptate de Uniune. Depășirea termenului fără o transpunere completă poate duce la aplicarea de sancțiuni României.

Pentru unele dintre aceste directive, termenul de transpunere a expirat, fără a se realiza această transpunere. Astfel:

- *Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului*

La data de 13 decembrie 2011 a fost publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului.

Directiva impune statelor membre incriminarea anumitor conduite ce reprezintă abuz sexual asupra copiilor și exploatare sexuală a acestora, inclusiv pornografia infantilă, ca reprezentând violări grave ale drepturilor fundamentale.

Anumite dispoziții ale directivei, privind în special unele variante agravate ale infracțiunilor pe care directiva le enumeră în mod distinct, precum și anumite modalități de comitere a infracțiunilor nu se regăsesc ca atare în legislația internă, așa încât a fost considerată necesară preluarea acestora pentru asigurarea unei transpuneri

corecte. În acest sens, prezentul proiect de lege propune completarea legislației în materie, prin introducerea acestor variante agravate a infracțiunilor împotriva libertății și integrității sexuale, a celor de trafic și exploatare a persoanelor vulnerabile sau a celor contra ordinii și liniștii publice comise împotriva minorilor, precum și a unor noi modalități de comitere a unora dintre aceste infracțiuni (spre exemplu, în cazul pornografiei infantile).

Procedura de infringement împotriva României a fost declanșată în cursul anului 2014 (Cauza 2014/0192).

Au fost parcurse cele 2 etape ale procedurii necontencioase, respectiv transmiterea scrisorii de punere în întârziere și, ulterior, a avizului motivat.

Termenul acordat României pentru a răspunde la avizul motivat a expirat la data de 17 decembrie 2015 (acest termen incluzând și prelungirea de trei luni solicitată de autoritățile române și aprobată de Comisia Europeană).

Următoarea etapă procedurală o reprezintă sesizarea de către Comisia Europeană a Curții de Justiție a Uniunii Europene de la Luxemburg cu acțiunea în constatarea neîndeplinirii obligației României de comunicare a măsurilor naționale de transpunere.

- Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale

La data de 1 iunie 2012 a fost publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale. Această directivă instituie norme privind dreptul la informare al persoanelor suspectate sau acuzate cu privire la drepturile lor în cadrul procedurilor penale sau al procedurilor privind mandatul european de arestare.

Se impune, printre altele, ca legislația statelor membre să prevadă obligativitatea furnizării către persoanele arestate sau reținute în cursul procedurilor penale, a unei note scrise privind drepturile acestora, notă pentru care este oferit un model orientativ.

Pentru asigurarea transpunerii complete a directivei este necesară preluarea modelului orientativ al notei scrise înmânate persoanelor care au calitatea de suspect, inculpat sau condamnat în cadrul procedurilor penale.

În cazul acestei directive, Comisia Europeană nu a declanșat încă procedura de infringement. Cu toate acestea, autoritățile române au fost solicitate prin intermediul corespondenței electronice să comunice Comisiei Europene stadiul transpunerii acesteia în

legislația internă. Ultima solicitare a fost transmisă autorităților române la sfârșitul lunii ianuarie 2016. România a transmis răspunsul său în data de 4 februarie 2016.

- Directiva 2008/99/CE privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal

La data de 2 octombrie 2013 Comisia Europeană a transmis României o solicitare de informații cu privire la transpunerea Directivei 2008/99/CE privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal (Dosarul EU Pilot 5642/13/JUST).

Această solicitare de informații reprezintă o scrisoare administrativă (administrative letter) premergătoare unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor de stat membru (așa-numita acțiune de infringement reglementată de art. 258-260 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene). Obiectivul unor astfel de scrisori constă în soluționarea într-o fază timpurie a situațiilor de transpunere incorectă sau de netranspunere a dreptului european.

În cuprinsul scrisorii, Comisia Europeană își exprimă îngrijorarea în legătură cu unele aspecte referitoare la modalitatea de transpunere a Directivei 2008/99/CE privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal, printre care și nivelul, considerat necorespunzător, al sancțiunilor prevăzute pentru persoana juridică în caz de încălcare a normelor privind protecția mediului. Cuantumul amenzii este considerat ca nefiind suficient pentru asigurarea caracterului efectiv, proporțional și descurajant al sancțiunilor (așa cum impune textul Directivei).

Comisia face trimitere la Decizia-Cadru nr. 2005/667/JAI, din 12 iulie 2005, de consolidare a cadrului penal pentru aplicarea legii împotriva poluării cauzate de nave, decizie în prezent abrogată, dar în cadrul căreia se oferă un nivel considerat de către Comisie satisfăcător al respectivelor limite de pedeapsă.

Acest nivel, astfel cum este stabilit prin Decizia-cadru menționată este ”în valoare maximă de cel puțin 150 000 până la 300 000 EUR”, precum și ”în valoare maximă de cel puțin 750 000 până la 1 500 000 EUR în cazurile cele mai grave”.

Întrucât întocmirea unei scrisori de răspuns din partea autorităților române nu este suficientă, prezentul proiect propune preîntâmpinarea declanșării unei proceduri de infringement față de România pentru nerespectarea obligației de transpunere a Directivei 2008/99/CE, prin remedierea unor situații legislative considerate de Comisia Europeană a fi neconforme cu Directiva.

În acest context, în care maximul amenzii care poate fi aplicat unei persoane juridice conform legislației în vigoare pentru fapte de

poluare este cu mult mai mic decât cel indicat de Comisia Europeană, a apărut ca necesară identificarea unei soluții pentru alinierea legislației interne la standardele europene, prin agravarea regimului sancționator al persoanei juridice pentru comiterea faptelor de poluare incriminate conform actelor normative europene.

- *Directiva 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului*

La data de 14 noiembrie 2012 a fost publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L315 Directiva 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului.

Cea mai mare parte a dispozițiilor acesteia sunt deja transpuse în legislația națională, în special prin prevederile Codului de procedură penală și ale Legii nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecției victimelor infracțiunilor.

Există însă și o serie de prevederi ale directivei care necesită adaptarea legislației interne, o parte dintre acestea fiind dispoziții care privesc regulile de desfășurare a procesului penal.

Comisia Europeană a declanșat procedura de infringement împotriva României pentru necomunicarea măsurilor de transpunere prin scrisoarea de punere în întârziere emisă în luna ianuarie 2016. Autoritățile române au solicitat acordarea unui termen suplimentar pentru conformare astfel încât acestea trebuie să comunice răspunsul lor până la data de 27.05.2016.

Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului are termen de transpunere în legislația națională data de 23 mai 2016.

În urma analizei legislației naționale a rezultat că transpunerea Directivei 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului este realizată într-o mare măsură.

Singurul element cerut de Directivă și nereglementat în legislația națională îl reprezintă sancționarea tentativei prevăzută la art. 4 din Directivă, raportat la art. 3 alin. (2) al acesteia. Astfel, potrivit legislației naționale, emiterea frauduloasă de monedă se

	<p>sanctionează, dar nu și tentativa la această faptă. Pe cale de consecință, pentru o transpunere totală a Directivei este necesară modificarea art. 315 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal.</p> <p>Cauzele privind necomunicarea măsurilor naționale de transpunere sunt soluționate de CJUE cu celeritate (spre exemplu, cauza C-202/09, Comisia c Irlanda în care Comisia a sesizat CJUE la data de 5 iunie 2009, iar Curtea a pronunțat hotărârea sa la data de 26 noiembrie 2009).</p> <p>După intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, în cazul acțiunilor în constatarea neîndeplinirii obligației de comunicare a măsurilor naționale de transpunere a unei directive adoptate printr-o procedură legislativă (ipoteză reglementată de art. 260, alin. 3 TFUE), CJUE are dreptul de a aplica sancțiuni pecuniare (sumă forfetară și/sau penalități cu titlu cominatoriu) chiar prin intermediul primei hotărâri prin care a constatat neîndeplinirea obligațiilor de către statul membru în cauză.</p>
<p>2. Schimbări preconizate</p>	<p>Prezentare sintetică a schimbărilor preconizate:</p> <p>I. Pentru punerea în acord a dispozițiilor din Codul de procedură penală în legătură cu care au fost admise excepții de neconstituționalitate, sunt propuse următoarele intervenții legislative:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Reglementarea unei căi de atac care să permită contestarea luării măsurii asigurătorii de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, prin completarea art. 250 și introducerea unui nou articol, art. 250¹; - Reglementarea confirmării de către judecătorul de cameră preliminară a ordonanței prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, ordonanță care în prealabil a fost verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Textul prevede și cine face această verificare atunci când ordonanța de renunțare a fost întocmită de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și atunci când ierarhia funcțiilor într-o structură a parchetului e stabilită prin lege specială. Punerea în acord cu Decizia nr. 23/2016 s-a realizat prin operarea de modificări atât asupra art. 318 CPP cât și asupra altor articole care necesitau corelare în această materie, respectiv prin intervenții asupra art. 319, art.335, art.339, art.340-341, respectiv alin.(1) al art.549¹ - toate din Codul de procedură penală;

- La procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, se modifică art. 478 și se introduce posibilitatea ca minorii să încheie acorduri de recunoaștere a vinovăției, cu încuviințarea reprezentantului lor legal. De asemenea, se modifică art. 479, astfel încât acordul de vinovăție va prevedea felul și cuantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia ori, după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei. Se modifică art. 480 și se mărește la 15 ani maximum special prevăzut de lege pentru infracțiunea pentru care se poate încheia un acord de recunoaștere a vinovăției. Totodată, sunt propuse modificări ale art. 484 (procedura în fața instanței), art. 485 (Soluțiile instanței), art. 488 (calea de atac) – prin modificarea acestui din urmă articol, se permite și celelalte părți decât inculpatul, precum și persoanei vătămate să declare apel împotriva sentinței privitoare la acordul de recunoaștere a vinovăției .

- La cazurile de revizuire prevăzute de art. 453 – se modifică lit. f), astfel încât revizuirea hotărârilor judecătorești definitive, cu privire la latura penală, să poată fi cerută când hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care, după ce hotărârea a devenit definitivă, a fost declarată neconstituțională urmare admiterii unei excepții de neconstituționalitate ridicate în acea cauză, în situația în care consecințele încălcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate;

- În ceea ce privește participarea procurorului sau a unor părți în procesul penal la unele etape procedurale, sunt propuse modificări ale soluției legislative cuprinsă în art. 374 alin. (7) teza a doua (care îl excludea pe procuror de la dezbaterile contradictorii a probelor), art. 549¹ referitor la procedura de confiscare sau desființare a unui înscris în cazul clasării (se propune ca pentru termenul fixat în cauză procurorul să fie încunoștințat, iar persoanele ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate să fie citate), art. 488⁴ alin. (5) (se propune ca soluționarea contestației privind durata procesului penal să se facă prin încheiere, în camera de consiliu, cu citarea părților, a subiecților procesuali principali și cu participarea procurorului), art. 431 referitor la admiterea în principiu a contestației în anulare (aceasta urmând să se facă cu citarea părților și cu participarea procurorului). De asemenea, se propune modificarea art. 335 (referitor la reluarea în caz de redeschidere a urmăririi penale), astfel încât judecătorul de cameră preliminară să se pronunțe asupra redeschiderii cu citarea suspectului sau, după caz a inculpatului și cu participarea procurorului;

- La procedura de soluționare a plângerii împotriva soluției de

clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, reglementată de art. 341, se modifică alin. (2), în sensul că judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare pentru când se dispune citarea petentului și a intimaților și încunoștințarea procurorului. De asemenea, soluționarea contestației împotriva soluției prevăzute de alin. (7) pct. 2 lit. c) se face cu citarea petentului și a intimaților și cu participarea procurorului.

II. Pentru a se asigura transpunerea directivelor prezentate în Secțiunea 2.1 (*Descrierea situației actuale*), proiectul de ordonanță de urgență are în vedere:

- Completarea transunerii Directivei 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI, propunând modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, fie prin introducerea unor noi incriminări, fie prin adaptarea celor existente.

Modificări și completări ale Codului penal:

Astfel, în ceea ce privește Codul penal, la art. 216¹ – a fost introdusă, în transpunerea art. 4 par. (7) din Directivă, o incriminare nouă - folosirea prostituției infantile - care propune sancționarea faptei persoanei care apelează, în cunoștință de cauză, la serviciile sexuale ale unui minor care se prostituează. Tentativa la această faptă constituie de asemenea infracțiune.

Modificarea art. 217 are în vedere sancționarea tentativei și pentru fapte pentru care în prezent aceasta nu este sancționată, spre exemplu folosirea prostituției infantile sau folosirea serviciilor unor persoane traficate.

La art. 218 și 219 privind violul și agresiunea sexuală a fost introdusă o agravantă, atunci când victima este minor, spre deosebire de reglementarea în vigoare, care cuprinde ca agravantă doar cazul când victima nu a împlinit 16 ani. Această soluție răspunde cerințelor art. 9 al directivei privind circumstanțele agravante, fără a se mai prelua separat fiecare caz în parte enumerat de aceasta.

S-a optat pentru prevederea separată și adaptarea doar a celor agravante din cadrul directivei care se regăseau deja într-o anumită formă în cadrul incriminărilor menționate și pentru adaptarea lor (spre exemplu victime membru de familie, sau abuzul de autoritate sau influență).

Pentru celelalte cazuri enumerate de articolul 9 din directivă, s-a

apreciat ca fiind acoperitoare prevederea victimei minore ca variantă agravată a infracțiunilor de viol și agresiune sexuală. Astfel, orice caz de exploatare sexuală a unui minor va fi privit ca fiind o infracțiune în formă agravată.

Și art. 220 a fost completat cu noi variante agravate, în sensul cerințelor art. 9 al directivei. Spre exemplu, cazul când făptuitorul a profitat de situația deosebit de vulnerabilă a minorului, ca urmare a unui handicap psihic sau fizic ori ca urmare a unei situații de dependență, ori când fapta a pus în pericol viața minorului.

De asemenea, este necesară introducerea unor noi ipoteze la infracțiunea de pornografie infantilă (art. 374 din Codul penal), cum ar fi sancționarea vizionării de spectacole pornografice la care participă minori (incriminare cerută de art. 4 par. (4) din directivă).

În prezent este incriminată în cadrul alin. (3) al art. 374 doar accesarea fără drept de materiale pornografice cu minori prin intermediul sistemelor informatice sau altor mijloace de comunicații electronice.

A fost operată și introducerea acelor agravante cerute de art. 9 al directivei care nu se regăseau deja în textul art. 374.

Incriminarea faptei de îndemnare sau recrutare a unui minor în vederea participării la spectacole pornografice, obținerea de foloase de pe urma unui astfel de spectacol la care participă minori sau exploatare a unui minor în orice alt fel pentru realizarea de spectacole pornografice a fost necesară pentru transpunerea para. (2) al art. 4 al directivei.

A fost introdusă de asemenea definiția termenului de spectacol pornografic.

La alin. (4) al art. 154, printre infracțiunile cu victime minori cărora li se aplică dispozițiile speciale privind momentul de la care începe să curgă prescripția răspunderii penale au fost introduse și cele de trafic și exploatare a persoanelor vulnerabile, precum și de pornografie infantilă, săvârșite față de un minor. Deși în cazul infracțiunii de trafic de minori dispozițiile nu erau cerute în mod expres de directivă, s-a impus introducerea și a acestei infracțiuni printre cele pentru care termenul de prescripție începe să curgă de la data la care minorul a împlinit 18 ani, pentru egalitate de tratament.

Modificări ale Codului de procedură penală:

Alte cerințe pentru transpunerea Directivei 2011/93/UE, care impune și consacrarea anumitor reguli de protecție sporită a minorului pe parcursul derulării procedurilor penale, cu evitarea revictimizării acestuia (cum ar fi spre exemplu, posibilitatea de a folosi înregistrările audierilor minorului din timpul urmăririi penale

ca probă în cadrul etapelor ulterioare ale procesului penal) au dus intervenții și asupra Codului de procedură penală.

Astfel, în transpunerea art. 20 lit. (f) din directivă, protecția asigurată de art. 124, privind cazurile speciale de audiere a martorului, a fost extinsă și asupra persoanei vătămate.

În transpunerea art. 20 par. (4) din directivă, se propune completarea art. 308 din Codul de procedură penală, prin extinderea protecției oferite de acest articol și asupra minorului care are alt rol decât cel de martor în cadrul procesului penal, precum și cu prevederea posibilității audierii anticipate a minorului martor sau parte civilă, sau persoană vătămată, dacă procurorul apreciază că este în interesul lor ca numărul audierilor să fie cât mai redus posibil.

- Completarea transunerii Directivei 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale:

Directiva 2012/13/UE instituie norme privind dreptul la informare al persoanelor suspectate sau acuzate cu privire la drepturile lor în cadrul procedurilor penale sau al procedurilor privind mandatul european de arestare.

Aceasta impune, printre altele, ca legislația statelor membre să prevadă obligativitatea furnizării către persoanele arestate sau reținute în cursul procedurilor penale, a unei note scrise privind drepturile acestora.

Legea internă asigură aceste standarde stabilite de directivă, însă, având în vedere că actul normativ european impune redactarea acestei note scrise într-un limbaj simplu și accesibil oferind un model orientativ de astfel de notă, s-a apreciat ca fiind necesară includerea și în cadrul legislației interne a unui astfel de model. Astfel, proiectul oferă baza legală pentru stabilirea prin ordin comun al Ministrului Justiției, Ministrului Afacerilor Interne, Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a unui astfel de model de notă de informare.

- Completarea transunerii Directivei 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal

După cum s-a evidențiat în secțiunea anterioară, o serie de modificări sunt justificate de necesitatea transunerii Directivei 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal, care impune statelor membre ale Uniunii Europene stabilirea anumitor standarde

pentru sancționarea faptelor de degradare a mediului și care avea termen de transpunere data de 26 decembrie 2010.

În concret, pentru adaptarea la exigențele Comisiei Europene descrise mai pe larg la secțiunea anterioară, s-a impus modificarea Codului penal prin agravarea regimului sancționator al persoanei juridice pentru încălcarea normelor privind protecția mediului. În acest sens au fost folosite limitele orientative indicate de către Comisie în cadrul scrisorii administrative înaintate statului român.

Soluția tehnică aleasă a fost aceea de sporire a sumei corespunzătoare unei zile-amendă pentru persoana juridică în cazurile de poluare incriminate conform actelor normative europene.

- Transpunere parțială a Directivei 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului.

Pentru transpunerea Directivei 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului, proiectul include modificări și completări ale Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală.

Directiva impune asigurarea anumitor măsuri speciale de protecție anumitor categorii vulnerabile de victime.

Printre aceste măsuri se numără audierea victimei în incinte special concepute sau adaptate în acest scop, audierea victimei de către sau prin intermediul unor profesioniști pregătiți în acest scop, realizarea tuturor audierilor victimei de aceleași persoane (cu excepția cazului în care acest lucru este contrar bunei administrări a justiției), efectuarea audierilor victimelor violenței sexuale, ale violenței bazate pe gen sau ale violenței în cadrul unor relații apropiate, atunci când acestea sunt efectuate de către organele de poliție, de către o persoană de același sex cu victima, înregistrarea tuturor audierilor victimei-copil pe suport audiovizual și posibilitatea de utilizare a acestor înregistrări ca probe în procedurile penale, desfășurarea audierilor victimelor, de îndată ce autoritatea competentă a înregistrat o plângere cu privire la săvârșirea unei infracțiuni.

Proiectul propune respectarea acestor cerințelor enumerate mai sus prin completarea art. 111 din Codul de procedură penală cu 5 noi alineate.

La formularea propunerii de reglementare a alin. (2) al art. 113 s-a avut în vedere solicitarea directivei ca, în contextul evaluării

victimelor infracțiunii în vederea deciziei de acordare a măsurilor speciale de protecție prevăzute de Codul de procedură penală, să se acorde o atenție deosebită celor care au suferit un prejudiciu considerabil ca urmare a gravității infracțiunii, victimelor afectate de o infracțiune din cauza prejudecăților sau din motive de discriminare și victimelor care sunt deosebit de vulnerabile din cauza relației cu autorul infracțiunii și a dependenței de acesta. Sunt enumerate în cadrul art. 22 alin. (3) al directivei, în acest sens, victimele terorismului, ale criminalității organizate, ale traficului de persoane, ale violenței bazate pe gen, ale violenței în cadrul relațiilor apropiate, ale violenței sexuale sau ale exploatării, ale infracțiunilor săvârșite din ură și victimele cu dizabilități.

Directiva prezumă de asemenea victimele-copii ca având nevoi de protecție specifice datorită vulnerabilității la victimizarea secundară și repetată sau la intimidare și răzbunare, motiv pentru care și legislația națională trebuie să conțină dispoziții exprese în acest sens.

Completarea art. 113 din Codul procedură penală este reclamată și de cerințele directivei ca:

- persoanele aflate în vreuna dintre situațiile de vulnerabilitate enumerate mai sus să fie informate asupra măsurilor de protecție de care pot beneficia, a conținutului și a posibilității de a renunța la acestea (art. 22 alin. (6) din directivă).

- în vederea evitării revictimizării și a traumatizării repetate, numărul audierilor victimelor să fie cât mai redus cu putință, iar audierile să aibă loc numai atunci când sunt strict necesare pentru desfășurarea cercetării penale.

- statele membre să asigure victimelor posibilitatea de a fi însoțite la audieri de reprezentantul lor legal și de o persoană aleasă de acestea, cu excepția cazului în care s-a luat o decizie contrară motivată în legătură cu una dintre persoanele respective sau cu amândouă.

În vederea asigurării unei protecții reale și în cazurile în care victima minor nu poate fi identificată de îndată, se instituie în sarcina organului judiciar aplicarea prezumției de minoritate ori de câte ori nu se poate stabili vârsta persoanei vătămate și există motive pentru a se considera că aceasta este minor.

Proiectul introduce și prevederi privind acordarea dreptului persoanei care nu vorbește sau nu înțelege limba română de a depune plângerea în limba pe care o înțelege, precum și de a solicita, odată cu depunerea plângerii, ca atunci când este citată să primească și o traducere a citației. Aceste dispoziții sunt justificate prin necesitatea de a asigura victimei, încă de la primul contact cu autoritățile competente, posibilitatea de a înțelege și de a se face înțeleasă în

vederea exercitării ulterioare a drepturilor sale în cadrul procesului penal.

De asemenea, art. 111, 230 și 404 din Codul de procedură penală au fost completate în ceea ce privește necesitatea informării victimei infracțiunii cu ocazia eliberării în orice mod a autorului infracțiunii, și cu ipoteza evadării acestuia.

- Pentru completarea transpunerii Directivei 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului, este necesară completarea art. 315 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, prin introducerea unui alineat nou, alin. (3), care să sancționeze tentativa.

III. Alte modificări ale Codului penal și Codului de procedură penală

- În Titlul II – Infracțiuni contra patrimoniului – al Părții speciale a Codului penal se introduce un capitol nou - Capitolul VI - *Infracțiuni care au produs consecințe deosebit de grave* – prin care se majorează limitele de pedeapsă pentru unele dintre infracțiunile acestui titlu, dacă aceste fapte au produs consecințe deosebit de grave. Limitele maxime ale pedepsei prevăzute de lege lata pentru infracțiunile contra patrimoniului care au produs consecințe deosebit de grave au fost considerate neîndestulătoare în raport cu pericolul social abstract al acestor fapte. Acest aspect a fost de altfel semnalat, încă din cursul anului 2013, de instituțiile din sistemul judiciar;

- reglementarea *expressis verbis* a faptului că începerea urmăririi penale se dispune *in rem* chiar dacă autorul este indicat sau cunoscut, menționându-se totodată faptul că, de la momentul dobândirii de către o persoană a calității de suspect, urmărirea penală se dispune în continuare față de acesta, măsura fiind supusă confirmării procurorului. În acest sens, sunt propuse modificări ale art.138, art. 294¹, art.305, art.311, art.314 (unele intervenții sunt exclusiv de corelare);

- Se reglementează în mod expres posibilitatea ca expertiza informatică să fie efectuată și de lucrători de poliție specializați, prin modificarea în acest sens a art. 168¹ din Codul de procedură penală;

- Se introduce un caz nou în care instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă, prin modificarea art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală;

- Se modifică competența tribunalului, atunci când acesta judecă în primă instanță, prin modificarea art. 36 alin. (1) CPP;

- Printr-o intervenție asupra art. 68, se propune clarificarea unor aspecte privind soluționarea abținerii sau recuzării;
- Prin intervenția asupra art. 72 alin. (1), se clarifică faptul că în procedura de cameră preliminară se poate cere strămutarea cauzei. Reglementarea anterioară avea dispoziții contradictorii, care puteau duce atât la admiterea, cât și la respingerea ca inadmisibilă a cererii de strămutare în camera preliminară;
- se completează printr-o intervenție asupra art. 90 CPP, cadrul normativ al asistenței juridice obligatorii – este vorba de procedura în camera preliminară în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, pentru corelare cu dispozițiile art. 344 alin. (3) CPP;
- se introduce un articol nou, art. 146¹, prin care se detaliază condițiile de obținere a datelor privind tranzacțiile financiare – acestea pot fi obținute cu autorizarea judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea;
- la art. 153 - Obținerea de date privind situația financiară a unei persoane – se propune intervenția asupra alin. (1). Textul în forma de lege lata cere aprobarea judecătorului de drepturi și libertăți, dar în mod contradictoriu în alin. (2) vorbește de ordonanța procurorului. Pe de altă parte, această obținere de date privind situația financiară nici nu este o procedură intruzivă de natura acelor care reclamă garanția reprezentată de autorizarea dată de un judecător de drepturi și libertăți - există o diferență între obținerea de date privind situația financiară (de exemplu, dacă persoana are cont la o anumită bancă) și procedura intruzivă de verificarea a tranzacțiilor (constând, de exemplu, în informații care să permită stabilirea provenienței sumelor de bani dintr-un anumit cont – cine și cu ce titlu a plătit sume de bani în respectivul cont). Pentru această din urmă situație, este prevăzută aprobarea judecătorului;
- se propune abrogarea la art. 170 CPP a 3 alineate și, corelativ, introducerea reglementărilor abrogate de la art.170 în art. 171 CPP. Astfel se remediază o eroare – din cele trei alineate finale din art. 170 CPP au fost plasate în mod eronat în cadrul art. 170, care reglementează solicitarea urmată de predarea benevolă a obiectelor, înscrisurilor ori datelor informatice. Alin. (4) – (6) în forma *de lege lata* se referă, în schimb, la o procedură de obținere silită a acestora, procedură care este reglementată în articolul următor, art. 171 CPP. De aceea, cele 3 alineate își găsesc locul în cadrul acestui din urmă

articol; pentru eliminarea elementului de neconstituționalitate din cuprinsul art.172 privind expertiza, potrivit căruia judecătorul era obligat la dispunerea unei expertize, se modifică textul acestuia. Astfel, în loc de „se dispune efectuarea unei expertize”, textul propus prevede faptul că judecătorul „poate dispune”;

- Intervenția asupra art. 190 alin. (5) este impusă de faptul că, dintr-o eroare de redactare, ipoteza de excepție avută în vedere în alin. 5 (lipsa consimțământului) a fost suprapusă celei care constituie regula (existența consimțământului). În aceste condiții, întreg articolul este practic inaplicabil în ipoteza cea mai frecventă, când există consimțământ. În actuala redactare, este imposibil de stabilit care este procedura de urmat în ipoteza aceasta, de vreme ce primele alineate reglementează o procedură, contrazisă apoi în alin. (5) de o alta. În realitate, procedura reglementată de alin. (5) este menită să acopere numai ipoteza în care, în lipsa consimțământului scris, există urgență în efectuarea examinării.

- alte modificări propuse clarifică aspecte legate de măsurile preventive sau de măsurile de siguranță. Astfel, de exemplu, prin modificarea operată la art. 204 alin. (7) CPP, inculpatul privat de libertate va putea, cu acordul său și în prezența apărătorului ales sau numit din oficiu și, după caz, și a interpretului, participa prin videoconferință, la locul de deținere, la soluționarea contestației împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare. Se asigură astfel mijloace noi pentru încadrarea în termenele legale de soluționare. De asemenea, după art. 208 se introduce un nou articol, art. 208¹ - Modificarea conținutului unor măsuri preventive. Intervenția este necesară pentru că, în absența unei atare prevederi cu caracter general, judecătorul nu are mijloacele adecvate unei bune individualizări a măsurilor pe parcursul procesului, existând astfel riscul ca o măsură preventivă să fie menținută față de inculpat numai pentru motivul că nu i se poate modifica, în favoare, conținutul. Prin intervenția asupra art. 209 alin. (7), în sensul eliminarea referirii la „reținut”, se remediază o eroare de redactare. Astfel, *de lege lata*, textul se referea la persoana reținută, fiind în realitate vorba despre exercitarea unor drepturi anterior reținerii. De aceea, eliminarea erorii de redactare evită riscul unor potențiale interpretări abuzive ale legii, potrivit cărora dreptul la înștiințarea avocatului nu ar fi recunoscut decât după privarea de libertate. Prin intervențiile asupra art. 246 și, respectiv, art. 248, se reglementează o procedură pentru confirmarea măsurii de siguranță a obligării la tratament medical (textul de lege lata reglementa doar luarea ei provizorie) și, respectiv, o procedură pentru confirmarea

măsurii de siguranță a internării (de lege lata, textul reglementa doar luarea ei provizorie);

- sunt propuse și texte care să clarifice aspecte legate de plata cheltuielilor avansate de către stat, prin intervenții asupra art. 274-275 CPP. Astfel, prin intervenția asupra art. 274 este adăugat suspectul, întrucât, în lipsa acestei completări, cheltuielile rămân în sarcina statului, deși într-o situație similară inculpatul ar fi acoperit aceste cheltuieli;

- intervenția asupra art. 294¹ CPP are în vedere autorizările sau alte condiții prealabile efectuării în continuare a urmăririi penale față de o persoană;

- În ceea ce privește completarea art. 369 din Codul de procedură penală, textul are aceleași rațiuni care au dus la reglementarea prevăzută de art. 231 alin. (5) din Codul de procedură civilă („(5) La cerere, părțile, pe cheltuielile acestora, pot obține o copie electronică a înregistrării ședinței de judecată în ceea ce privește cauza lor”) și reprezintă o aplicare a principiului dreptului părții la un proces echitabil, privit sub aspectul egalității armelor și al accesului la actele procedurale întocmite pe tot parcursul procesului, principiu consacrat prin art. 21 alin. (3) din Constituția României, art. 6 Cod procedură civilă, art. 8 și 10 din Codul de procedură penală. Totodată, în materie penală este important a fi prevăzută expres excluderea posibilității de a obține o copie electronică a înregistrării ședinței de judecată, atunci când aceasta nu a fost publică;

- Prin intervenția asupra art. 421 CPP, se instituie în mod expres obligația pentru instanța de apel de a readministra probelor administrate la fond, dacă instanța de apel apreciază că se impune condamnarea în apel, după ce la instanța de fond s-a dispus achitarea. Intervenția este necesară deoarece, deși există numeroase condamnări ale României de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru condamnarea direct în apel a unei persoane fără readministrarea probelor pe care instanța de fond și-a întemeiat soluția de achitare, în practică există cazuri în care, în lipsa unui text expres, unele instanțe de judecată nu procedau conform exigențelor jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Tot legat de calea de atac a apelului, se propune o intervenție asupra art. 424 alin. (2) CPP – intervenția legislativă este necesară pentru a se clarifica care este instanța competentă să se pronunțe cu privire la măsurile preventive în intervalul dintre admiterea apelului și sesizarea instanței de rejudecare. Pentru identitate de rațiune, soluția legislativă propusă este aceeași ca în cazul prev. la art. 399 CPP, respectiv asupra măsurilor preventive se pronunțe instanța care a pronunțat decizia în apel;

- alte intervenții constau în abrogarea unor reglementări. Astfel, se propune abrogarea alin. (1) al art. 228, având în vedere faptul că prevederi identice se regăsesc în art. 226 alin. (3) CPP;

- După articolul 601 CPP se introduce un nou articol, articolul 601¹ - Soluționarea cererilor fictive. Din practica organelor judiciare s-a cristalizat necesitatea completării Codului de procedură penală cu dispoziții care să reglementeze soluțiile privind plângerile formulate în numele unei persoane fictive sau împotriva unei persoane fictive, precum și cererile sau contestațiile formulate de o astfel de persoană cu ocazia punerii în executare sau pe parcursul executării pedepselor, măsurilor educative ori a măsurilor de siguranță.

Este necesară o intervenție în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară pentru a reglementa compunerea completului de la Înalta Curte de Casație și Justiție care va soluționa contestația împotriva încheierilor pronunțate în cursul judecății în apel de curțile de apel și Curtea Militară de Apel prin care s-a dispus luarea de către acestea a unei măsuri asigurătorii.

Potrivit dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară îndeplinirea cumulativă a trei condiții: adoptarea acesteia doar în situații extraordinare; existența urgenței reglementării; motivarea urgenței reglementării în cuprinsul ordonanței.

În Decizia nr. 381/2013, Curtea a statuat că situația extraordinară exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, iar pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. În consecință, potrivit jurisprudenței constituționale, prin ordonanțele de urgență se impune adoptarea unor soluții imediate și reacția promptă a Guvernului pentru apărarea unui interes public, ceea ce este și cazul de față.

Iminenta împlinire a termenului de 45 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României Partea I nr.240 din 31 martie 2016 a Deciziei Curții Constituționale nr.23/2016, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură penală va duce, în absența unei intervenții legislative, la lipsirea de efecte a textelor declarate neconstituționale, cu consecința imposibilității pentru procuror de a renunța la urmărirea penală, ceea ce va duce la o aglomerare a instanțelor de judecată cu cauze penale care ar putea fi soluționate fără a se începe urmărirea penală și să fără ca acțiunea penală să fie exercitată. Lipsirea de efecte a art. 318 Cod procedură penală ar fi de natură să conducă și la o utilizare nejudicioasă a resurselor umane și materiale care sunt finanțate de la

	<p>bugetul de stat.</p> <p>De asemenea, numărul relativ mare de texte declarate neconstituționale și care nu au fost puse în acord cu Constituția, deși termenul de 45 de zile prevăzut de art. 147 alin. (1) din Constituție a expirat, ar putea fi de natură a duce la interpretări diferite în jurisprudență cu privire la norme procesual-penale de natură a afecta drepturi și libertăți fundamentale ale cetățenilor. Punerea în acord a prevederilor declarate neconstituționale trebuie examinată și din perspectiva corelărilor care există între anumite instituții, precum și pentru a realiza nivelul de calitate și previzibilitate a legii, necesar nu numai organelor judiciare, ci – mai ales – justițiabililor. Totodată, existența mai multor proceduri de infringement, unele dintre ele aflate în stadii avansate, ar putea duce la condamnarea României de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cu consecința aplicării unor sancțiuni pecuniare ar căror quantum ar putea fi unul semnificativ, de natură a afecta bugetul de stat și îndeplinirea obiectivelor asumate de Guvern.</p> <p>Apreciem că toate acestea constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu mai poate fi amânată, în sensul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată. Datorită amplitudinii fenomenului și a consecințelor negative anterior prezentate asupra interesului public general, considerăm că o eventuală legiferare pe altă cale decât delegarea legislativă, chiar în procedură de urgență nu ar fi de natură să înlăture de îndată aceste consecințe negative care continuă să se producă asupra interesului public general care vizează încrederea societății în justiție.</p>
3. Alte informații	
<p>Secțiunea a 3-a Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ</p>	
1. Impactul macroeconomic	Nu este cazul.
1¹. Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat	Nu este cazul.
2. Impactul asupra mediului de afaceri	Nu este cazul.
3. Impactul social	Nu este cazul.
4. Impactul asupra mediului	Nu este cazul.

5. Alte informații	Nu este cazul.					
Secțiunea a 4-a Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani)						
Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
1	2	3	4	5	6	7
1. Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus din care: a) buget de stat, din acesta: (i) impozit pe profit; (ii) impozit pe venit b) bugete locale, (i) impozit pe profit c) bugetul asigurărilor sociale de stat (i) contribuții de asigurări						
2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care a) buget de stat, din acesta: (i) cheltuieli de personal (ii) bunuri și servicii b) bugete locale (i) cheltuieli de personal (ii) bunuri și servicii c) bugetul asigurărilor sociale de stat: (i) cheltuieli de personal (ii) bunuri și servicii						
3. Impact financiar, plus/minus, din care: a) buget de stat (i) cheltuieli de personal (ii) bunuri și servicii b) bugetele locale						
4. Propuneri pentru						

acoperirea creșterii bugetare						
5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificării veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare						
7. Alte informații	Resursele bugetare necesare instituțiilor vizate pentru activități potrivit proiectului se asigură cu încadrarea în bugetul aprobat potrivit legii.					
Secțiunea a 5-a Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare						
1. Măsurile normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ: a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ; b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții.	b) Ordin comun al Ministrului Justiției, Ministrului Afacerilor Interne, Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin care se va stabili modelul în limba română al formularului care cuprinde informarea prevăzută la art. III din proiect.					
1¹. Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislația în domeniul achizițiilor publice	Nu este cazul					
2. Conformitatea proiectului de act	- art. 2 lit. c) pct. (ii) și (iii), lit. e), art.3 alin.(5), art.4 alin.(2), (3), (4) și (7), art.5 alin.(2), art.7 alin.(2), art.9 lit.					

<p>normativ cu legislația comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare</p>	<p>b) și f), art. 15 alin.(2) și art.20 alin.(3) lit. e) din Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile, de abrogare a Deciziei-cadru 2004/68/JAI, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 335 din 17 decembrie 2011;</p> <p>- art.4 alin.(4) și art.5 alin.(2) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr.142 din 1 iunie 2012;</p> <p>- art.7 din Directiva nr. 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 328 din 6 decembrie 2008;</p> <p>- art. 3 alin. (2) din Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 151 din 21 mai 2014;</p> <p>- art. 5 alin. (2), art. 6 alin. (5) prima teză, art. 7 alin. (2), (3), (4), art. 11 alin. (3), art. 20 lit. a)-c), art. 22 alin. (3), (4) și (6), art. 23 alin. (1) și (2), lit. a)-d), art. 24 alin. (1) lit. a), alin (2) din Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012, de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 315 din 14 noiembrie 2012.</p>
<p>3. Măsuri normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare</p>	<p>Nu este cazul.</p>
<p>4. Hotărâri ale Curții</p>	

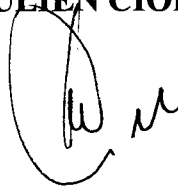
de Justiție a Uniunii Europene	
5. Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente	
6. Alte informații	Nu este cazul.
Secțiunea a 6-a <i>Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ</i>	
1. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate	
2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de proiectul actului normativ	Nu este cazul.
3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr.521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	Nu este cazul.
4. Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr.750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Nu este cazul.

5. Informații privind avizarea de către: a) Consiliul Legislativ b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării c) Consiliul Economic și Social d) Consiliul Concurenței e) Curtea de Conturi.	Prezentul proiect de act normativ a fost avizat favorabil de Consiliul Legislativ prin avizul nr. 458/2016 și de Consiliul Superior al Magistraturii prin Hotărârea nr.548/2016.
6. Alte informații	Nu este cazul.
<i>Secțiunea a 7-a</i> <i>Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ</i>	
1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ	
2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	Nu este cazul.
3. Alte informații	Nu este cazul.
<i>Secțiunea a 8-a</i> <i>Măsuri de implementare</i>	
1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	
2. Alte informații	Nu este cazul.

Față de cele prezentate, a fost promovată prezenta Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

PRIM – MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'D' followed by 'u' and 'r'.